

hách znaleckých. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud odvolání odmítl, maje za to, že jde o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, jednal o odvolání podle zákona.

Důvody:

Rekurs jest oprávněn. Žalobkyně, tvrdíc v žalobě, že jí byla jistina 1.870 Kč zaplacená, domáhá se ještě zaplacení další celkové sumy 2.623 Kč 58 h, v které jest obsaženo 23 Kč 58 h na úrocích, 2.000 Kč na útratách zajištění důkazu a 600 Kč na výlohách znaleckých. Žalovaná strana uznala ze zažalované pohledávky 23 Kč 58 h na úrocích a 100 Kč na výlohách znaleckých. (První soud však přes toto uznání zamítl celou žalobu.) Již z toho jest vidno, že žalobkyně uplatňuje úroky nikoli jako příslušenství současně uplatňované jistiny a útraty zajištění důkazu nikoli jako podružný nárok útratový hlavního nároku a jako součást nákladů procesních, nýbrž oboje jako samostatné pohledávky, které jsou v tomto sporu samy »věcí hlavní« a podle jejich výše řídí se nejen příslušnost (§ 54 j. n.), nýbrž i způsob řízení. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu možno náklady zajištění důkazu vymáhati zvláštní žalobou tehdy, když právní nárok, k jehož prokázání nebo vyvrácení důkaz byl proveden, byl mezi stranami jinak vypořádán, než sporem, takže k rozhodování o tomto hlavním nároku již nedojde (srov. na př. rozhodnutí čís. 474 sb. n. s., také již rozhodnutí nejvyššího soudu dříve ve Vídni, uveřejněné v Zentralblatt 1913 str. 237). V takovém případě jde pak o samostatnou žalobní pohledávku, která má právní povahu nároku z náhrady škody podle §§ 1295 a dalších obč. zák. I kdyby se za to pokládalo, že v tomto případě byla úroková pohledávka 23 Kč 58 h jakožto příslušenství hlavního nároku (§ 912 obč. zák.) »hlavní věcí«, byla tato pohledávka za sporu žalovanou stranou uznána a opravou rozsudku prvního soudu usnesením ze dne 25. listopadu 1926 ze zamítacího nálezu rozsudečného vyloučena, takže ze sporného jednání vypadla a takto celý původní nárok, k vůli němuž bylo zajištění důkazu provedeno, byl mezi stranami úplně vypořádán a zbývá tudíž jen rozhodnutí o útratové pohledávce určité výše, jako samostatné žalobní pohledávce. Poukaz odvolacího soudu na zásady, vyslovené v rozhodnutích čís. 3868 a 4314 sb. n. s., tu nedopadá, protože tato rozhodnutí pojednávají o případech, kdy v témž sporu byl žalobní návrh obmezen jen na příslušenství, případně dále ještě obmezen jen na útraty sporu, jakožto podružný nárok. Neprávem tudíž odvolací soud, pokládaje toliko úrokovou pohledávku za hlavní předmět sporu a pokládaje naopak útratovou pohledávku jen za součást procesních nákladů, považoval tuto věc za věc nepatrnou a neprávem odmítl odvolání jako nepřípustné podle §§ 501 a 471 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 6684.

Při vyměřování slušné výživy manželského dítěte dlužno vzíti i zřetel na otcův stav, jímž jest rozuměti sociální postavení a vnější způsob

života. Životní »míra« stavu určuje se zhruba stavovskými názory a životními zvyklostmi.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, R I 1184/26.)

Soud první stolice přiznal nezletilé dceři proti manželskému otci nárok na výživné 200 Kč měsíčně. Rekursní soud k rekursu otce snížil výživné na měsíčních 150 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelky.

Důvody:

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení nesprávné posouzení právní, které spatřuje v tom, že rekursní soud, uznávaje, že pro určení výživného jsou směrodatny potřeby dítěte, staví naproti těmto potřebám majetkové a výtěžkové poměry otcovy, při čemž poukazuje k ustanovení §u 141 obč. zák. Stěžovatel míní, že tento předpis mluví o bezvýhradné povinnosti otcově ku poskytování výživy, nezná však pojmu přiměřenosti se zřetelem na výtěžkové, pokud se týče majetkové poměry otcovy, jak takový pojem stanoví na příklad §§ 1220 a 1231 obč. zák. Z toho dovozuje, že při určení výživného nelze v stejné míře jako ku potřebám dítěte přihlížeti také ku výtěžkovým, pokud se týče, majetkovým poměrům otcovým, že občanský zákon vůbec nezná v dotyčných ustanoveních o otcově povinnosti ku poskytování výživy pojmu ohrožení existence, jak byl pojat do napadeného usnesení, že pouze civilní řád soudní mluví o ohrožení existence jako předpokladu udělení práva chudých, což však nedopadá v tomto případě. Dále z toho odvozuje, že při stanovení výživného jsou jedině neb alespoň v první řadě směrodatny potřeby dítěte, že však 150 Kč měsíčně nemohla by dítěti poskytována býti ani nuzná výživa, tím méně výživa slušná, zvláště když dítě je v matčině výchově v Praze, kde drahotní a hospodářské poměry jsou zvláště nepříznivé. Ale že také s hlediska výtěžkových poměrů otcových je částka 150 Kč na výživném měsíčně nepřiměřeně nízká, neboť otec neplatí své manželce ani první rozloučené, ani druhé na výživném 200 Kč měsíčně, dále, že na jeho soukromé dluhy nelze bráti zřetele a že také je příjem otcův ve skutečnosti mnohem vyšší, než jak bylo vyšetřeno, neboť má zdarma nejen byt, nýbrž také světlo a topivo, a mimo to jest jeho právní i mravní povinností, by si hleděl zvýšiti vedlejší činností zdroj svých příjmů. Posléze tvrdí, že otec platí na výživu nezletilého syna Vladimíra pouze 100 Kč měsíčně, ale že pobírá na každé dítě měsíčně 150 Kč. Stěžovatelovým vývodům nelze přisvědčiti. Podle občanského zákona jsou pro míru výživného rozhodujícími potřeba oprávněného na jedné a stav a jmění povinného na druhé straně. Podle §u 146 obč. zák. děti obdrží jméno svého otce, a všechna ostatní, ne výlučně osobní práva jeho rodiny a jeho stavu. Tím jsou i zákonitému nároku dítěte na výživné určeny hranice v ten způsob, že dítě nemůže se dožadovati výživného jenom podle své potřeby, nýbrž může tak učiniti pouze podle otcova stavu. Zákon, mluvě v §u 139 obč. zák. pouze o »slušné výživě« (»Anständigere Unterhalt«)

béře i tu zřetel na otcův stav («Stand»). Stavem sluší vyrozumívati sociální postavení a vnější způsob života. Projevuje se tedy »stav« základem, jehož míra — totiž životní míra — určuje se zhruba stavovskými názory a životními zvyklostmi. To všecko vyplývá také ze zásady vyslovené v §u 673 obč. zák., podle něhož míra odkazu z a o p a t ř e n í m (§ 672 obč. zák.) určuje se p o d l e s t a v u, k němuž odkazovník přísluší, nebo k jakému byl připravován zaopatřením, jehož se mu dostávalo. Ostatně nelze si nepovšimnouti zásady vyslovené v §u 219 obč. zák., podle které výši nákladů na výživné sluší určití podle jmění, stavu a jiných poměrů nezletilcových. Rekursní soud nepochybil tedy po právní stránce, určil-li se zřetelem na potřeby dítěte na jedné a na stav a jmění otcovy na druhé straně — výživné dítěte jednorozního měsíčními 150 Kč, což je částka vyšetřeným poměrům zcela přiměřená.

Čís. 6685.

Jde o převod závodu ve smyslu §u 1409 obč. zák., byla-li tuzemskou bankou převzata tuzemská odbočka cizozemské banky, jež byla donucena zastaviti činnost v tuzemsku. Převodem závodu nedoznal o sobě změny dosavadní poměr mezi cizozemskou bankou a jejími věřiteli. Závazky obou bank jsou solidární.

Z toho, že věřitel přijal výměnou vkladní knížku tuzemské banky za vkladní knížku cizozemské banky, nelze ještě nutně usuzovati, že propustil cizozemskou banku z ručení.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, Rv I 583/26.)

Žalobce ukládal peníze na vkladní knížku »Mezinárodní obchodní banky v Rakousku (Internationale Handelsbank in Oesterreich), filiálky v Karlových Varech.« Celou tuto filiálku banky i s jejími platebnami v Chodově a Nýdku převzala dnem 15. února 1922 banka Bohemie. Žalobě, již se žalobce domáhal výplaty knížky na karlovarské filiálce mezinárodní obchodní banky, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto to

d ů v o d ů:

Bylo zjištěno, že filiálka banky Internationale Handelsbank in Oesterreich v Karlových Varech přešla v roce 1922 s platebnami v Chodově a v Nejdku na banku Bohemii, která převzala také místnosti a úřednictvo a ode dne 15. února 1922 také vklady. Jde tedy o převod závodu ve smyslu §u 1409 obč. zák., třebaže běží jen o filiálku, která k zastavení činnosti v tuzemsku byla donucena. Dle jasného znění zákona měl tento převod jen ten účinek, že k dosavadním závazkům zcizitele závodu (Interbanky) vůči věřitelům přistoupil co do dluhů podniku, které přejímatelka v době převodu znala nebo znáti musila, také přímý závazek banky Bohemie. Převodem závodu o sobě nedoznal tudíž dosavadní poměr mezi Interbankou a jejími věřiteli žádné změny. Není zejména správným názor dovolatelky, že zůstala pouhou ručitelkou vedle